

Stephen King
De eerlijke vinder

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

1978

‘Wakker worden, genie.’

Rothstein had geen zin om wakker te worden. De droom was te fijn. De droom ging over zijn eerste vrouw, maanden voordat ze zijn eerste vrouw werd, zeventien jaar en van top tot teen volmaakt. Naakt en glanzend. Ze waren allebei naakt. Hij was negentien, met vieze nagels, maar dat had ze niet erg gevonden, toen nog niet althans, omdat zijn hoofd vol dromen zat en dat was het enige wat haar iets kon schelen. Zij geloofde nog sterker in de dromen dan hij, en terecht. In deze droom lachte ze en reikte ze naar dat deel van hem waar ze het gemakkelijkst bij kon. Hij probeerde dieper in de droom weg te zinken, maar toen begon er een hand aan hem te schudden en spatte de droom als een zeepbel uiteen.

Hij was geen negentien meer en woonde niet meer in een tweekamerflatje in New Jersey; over zes maanden werd hij tachtig en hij woonde op een boerderij in New Hampshire, waar hij op aanwijzing van zijn testament ook zou worden begraven. Er stonden mannen in zijn slaapkamer. Ze droegen bivakmutsen, een rode, een blauwe en een kanariegele. Hij zag dit en probeerde te geloven dat het gewoon weer een droom was – de fijne droom was overgegaan in een nachtmerrie, zoals dat soms ging – maar toen liet de hand zijn arm los,

greep zijn schouder en trok hem op de grond. Hij stootte zijn hoofd en slaakte een kreet.

‘Hou daarmee op,’ zei een ander. ‘Wil je hem bewusteloos hebben?’

‘Moet je kijken,’ zei de derde, en wees. ‘Die ouwe heeft een stijve. Lag vast heel lekker te dromen.’

Blauwe Bivakmuts zei: ‘Hij heeft een stijve omdat hij moet pissen. Verder krijgen ze hem niet meer omhoog op die leeftijd. Mijn opa...’

‘Hou je kop,’ zei Gele Bivakmuts. ‘Wat kan ons jouw opa schelen?’

Hoewel hij nog enigszins versuft was en gehuld in een steeds dunner wordende nevel van slaap, wist Rothstein dat hij in de problemen zat. Ze waren zijn huis binnengedrongen. Hij keek op naar het drietal dat op eens in zijn slaapkamer stond. Zijn oude hoofd deed pijn (aan de rechterkant zou hij, dankzij de bloedverdunners die hij slikte, een flinke bloeduitstorting krijgen) en hij voelde zijn hart met de vervaarlijk dunne wanden hard tegen de linkerkant van zijn ribbenkast bonken. Ze torenden hoog boven hem uit, drie mannen met handschoenen aan en dikke geruite jacks onder die angstaanjagende bivakmutsen. Inbrekers, en hier zat hij dan, acht kilometer diep in de rimboe.

Rothstein probeerde de slaap van zich af te schudden en zo goed mogelijk na te denken en hield zichzelf voor dat één ding wel gunstig was aan de hele situatie:

de bivakmutsen. Als ze niet wilden dat hij hun gezichten zag, waren ze van plan hem in leven te laten.

Misschien.

‘Heren,’ zei hij.

Mr. Geel lachte en stak een duim naar hem op. ‘Goed begin, genie.’

Rothstein knikte, alsof het een compliment was. Hij keek op de wekker op het nachtkastje, zag dat het kwart over twee in de ochtend was en keek toen weer naar Mr. Geel, die wel eens de leider kon zijn. ‘Ik heb niet veel geld, maar neem het gerust mee. Als jullie dan maar weggaan zonder me pijn te doen.’

De wind gierde en joeg herfstbladeren tegen de westkant van het huis. Rothstein merkte dat de verwarmingsketel voor het eerst dit jaar was aangeslagen.

Het was toch net zomer geweest?

‘Volgens ons heb je heel wat meer dan een beetje.’ Dat was Mr. Rood.

‘Stil.’ Mr. Geel stak een hand uit naar Rothstein. ‘Sta eens op, genie.’

Rothstein greep de uitgestoken hand, stond beverig op en ging op de rand van het bed zitten. Hij ademde zwaar en was zich er zeer van bewust (zelfbewustzijn was zijn hele leven zowel een vloek als een zegen geweest) hoe hij eruit moest zien: een oude man in een slobberende, blauwe pyjama en zo goed als kaal, op een paar spierwitte, donzige dotjes boven zijn oren na.

Dit was er geworden van de schrijver die, in het jaar waarin JFK president was geworden, op de cover van *Time Magazine* had gestaan: JOHN ROTHSTEIN, AMERIKA'S GENIALE KLUIZENAAR.

Wakker worden, genie.

'Kom maar even op adem,' zei Mr. Geel. Hij klonk bezorgd, maar Rothstein vertrouwde hem niet. 'En dan gaan we naar de woonkamer, waar normale mensen met elkaar praten. Rustig aan. Even kalm worden.' Rothstein ademde langzaam en diep en voelde zijn hart iets rustiger worden. Hij probeerde aan Peggy te denken, met haar borsten zo groot als theekopjes (klein maar volmaakt) en haar lange, gladde benen, maar de droom was net zo ver weg als Peggy zelf, die nu een oud wijf was en in Parijs woonde. Van zijn geld. Yolande, zijn tweede poging tot een gelukkig huwelijk, was tenminste dood, zodat hij haar geen alimentatie meer hoefde te betalen.

Rode Bivakmuts liep de kamer uit en Rothstein hoorde gerommel in zijn werkkamer. Er viel iets om. Laden werden opengetrokken en weer dichtgeschoven.

'Gaat het al beter?' vroeg Mr. Geel en toen Rothstein knikte: 'Kom mee dan.'

Rothstein liet zich de kleine woonkamer binnenleiden, begeleid door Mr. Blauw aan zijn linkerhand en Mr. Geel rechts. In zijn werkkamer ging het gerommel door. Straks zou Mr. Rood de kast openen, zijn twee

colbertjes en drie truien opzijschuiven en de kluis zien. Het was onvermijdelijk.

Goed. Zolang ze de notitieboekjes maar lieten liggen en waarom zouden ze die meenemen? Schurken zoals deze willen alleen maar geld zien. Ze kunnen waarschijnlijk niet eens iets moeilijkers lezen dan de ingezonden brieven in de *Penthouse*.

Alleen van de man met de gele muts was hij niet zo zeker. Die klonk ontwikkeld.

Alle lampen brandden in de woonkamer en de gordijnen waren open. Wakkere burens zouden zich kunnen afvragen wat er in het huis van de oude schrijver aan de hand was... als hij burens had gehad. De dichtstbijzijnde burens woonden meer dan drie kilometer verderop, aan de grote weg. Hij had geen vrienden, kreeg nooit bezoek. De enkele handelsreiziger die bij hem langskwam, werd zonder pardon weggestuurd. Rothstein was een excentrieke ouwe kerel. Een teruggetrokken schrijver in ruste. Een kluizenaar. Hij betaalde zijn belasting en werd met rust gelaten.

Blauw en Geel leidden hem naar de leunstoel voor de tv die zelden aanstond en toen hij niet meteen ging zitten, duwde Mr. Blauw hem erin.

‘Kalm aan!’ zei Geel op scherpe toon en Blauw deed mopperend een stapje naar achteren. Mr. Geel had het dus voor het zeggen. Mr. Geel was de aanvoerder. Met zijn handen op de knieën van zijn corduroy broek

boog hij zich over Rothstein heen. 'Wil je misschien een drupje van het een of ander om rustig te worden?' 'Als je iets alcoholisch bedoelt, ik drink al twintig jaar niet meer. Mocht niet meer van de dokter.'

'Goed van je. Ga je naar de AA?'

'Ik was geen *alcoholist*,' zei Rothstein, gepikeerd. Idioot om gepikeerd te zijn in zo'n situatie... of toch niet? Hoe kon je weten hoe je moest reageren nadat je in het holst van de nacht uit je bed bent gesleurd door mannen met kleurige bivakmutsen? Hij vroeg zich af hoe hij zo'n voorval zou beschrijven en had geen idee; hij schreef niet over dit soort situaties. 'Mensen gaan er altijd maar van uit dat elke twintigste-eeuwse mannelijke schrijver een *alcoholist* moet zijn.'

'Goed, goed,' zei Mr. Geel. Het leek wel of hij een humeurig kind gunstig probeerde te stemmen. 'Water?' 'Nee, dank je. Het enige wat ik wil is dat jullie alle drie weggaan, dus ik zal heel eerlijk zijn.' Hij vroeg zich af of Mr. Geel de belangrijkste hoofdregel van de menselijke dialoog begreep: als iemand zegt dat hij heel eerlijk tegen je zal zijn, is hij in de meeste gevallen van plan te gaan liegen dat hij barst. 'Mijn portefeuille ligt op de ladekast in de slaapkamer. Er zit iets meer dan tachtig dollar in. Op de schoorsteenmantel staat een aardewerken theepot...'

Hij wees. Mr. Blauw draaide zich om, om te kijken, maar Mr. Geel niet. Mr. Geel bleef Rothstein aankij-

ken en de ogen achter de bivakmuts keken bijna geamuseerd. Dit wordt niks, dacht Rothstein, maar hij hield vol. Nu hij klaarwakker was, was hij niet alleen bang maar ook kwaad, ook al wist hij dat hij dat beter niet kon laten merken.

‘Daar bewaar ik het huishoudgeld in. Vijftig of zestig dollar. Meer heb ik niet in huis. Neem mee en ga weg.’ ‘Vuile leugenaar,’ zei Mr. Blauw. ‘Je hebt heel wat meer dan dat, ouwe. Dat weten we. Geloof me.’

Alsof dit een toneelstuk was, riep Mr. Rood volgens het script zijn tekst vanuit de werkkamer: ‘Bingo! Joe-
kel van een kluis gevonden!’

Rothstein had geweten dat de man met de rode muts hem zou vinden, maar toch zonk de moed hem in de schoenen. Stom om contanten in huis te hebben, terwijl er geen andere reden voor was dan zijn weerzin tegen creditcards en cheques en aandelen en alle andere middelen voor geldtransacties, al die verleidelijke boeien die mensen vastketenden aan Amerika’s onweerstaanbare en uiteindelijk destructieve systeem van lenen-om-uit-te-geven. Maar misschien was het contante geld nu wel zijn redding. Cash was vervangbaar. De notitieboekjes, meer dan honderdvijftig in getal, niet.

‘En nu de combinatie,’ zei Mr. Blauw. Hij knipte met zijn gehandschoende vingers. ‘Voor de dag ermee.’ Rothstein was bijna kwaad genoeg om te weigeren –

volgens Yolande had hij zijn hele leven in de kwaadstand gestaan ('Waarschijnlijk al in je verdomde wieg,' had ze gezegd), maar hij was ook moe en bang. Als hij tegenwerkte zouden ze het uit hem slaan. Misschien kreeg hij dan wel weer een hartaanval en die zou hem nu vrijwel zeker fataal worden.

'Als ik jullie de combinatie geef, pakken jullie dan het geld en gaan jullie dan weg?'

'Meneer Rothstein,' zei Mr. Geel met een beminnelijkheid die oprecht leek (en daardoor belachelijk), 'u bevindt zich niet in de positie om te kunnen onderhandelen. Freddy, pak de tassen.'

Rothstein voelde een kille luchtstroom toen Mr. Blauw, ook wel Freddy genaamd, door de keukendeur naar buiten ging. Intussen was er weer een glimlach verschenen op het gezicht van Mr. Geel. Rothstein had nu al een gruwelijke hekel aan die glimlach. Die rode lippen.

'Kom op, genie – voor de draad ermee. Hoe eerder we het gehad hebben, hoe beter.'

Rothstein zuchtte en dreunde de geheime cijfercombinatie op van de kluis in de kast in zijn werkkamer. '3 links twee keer draaien, 31 rechts twee keer draaien, 18 links één keer draaien, 99 rechts één keer draaien en weer terug naar nul.'

Achter de bivakmuts gingen de rode lippen wat verder open, zodat nu tanden zichtbaar werden. 'Ik had

het kunnen weten. Dat is uw geboortedatum.'

Terwijl Geel de combinatie naar de man in de kast riep, kwam Rothstein tot een paar onaangename conclusies. Mr. Blauw en Mr. Rood waren puur op geld uit en Mr. Geel zou zijn aandeel misschien ook wel opeisen, maar hij dacht niet dat het de man die hem steeds maar *genie* bleef noemen in de eerste plaats om geld te doen was. Als om dit te onderstrepen, kwam op dat moment Mr. Blauw weer binnen, opnieuw vergezeld door een koude luchtstroom van buiten. Hij had vier lege plunjezakken bij zich, over elke schouder twee.

'Hoor eens,' zei Rothstein tegen Mr. Geel, terwijl hij de man recht in de ogen bleef kijken. 'Doe het niet. Het enige in die kluis wat de moeite waard is om mee te nemen is het geld. Verder ligt er een berg losse kladjes, die alleen voor mij belangrijk zijn.'

Vanuit de werkkamer riep Mr. Rood: 'Godsamme-krakepitte, Morrie! We hebben de jackpot! Tering, hier *ligt* me een partij poen! Nog in de enveloppen van de bank. *Stapels!*'

Minstens zestig, had Rothstein hem kunnen vertellen, misschien wel tachtig. En in elk van die enveloppen zat vierhonderd dollar. Van Arnold Abel, mijn boekhouder in New York. Jeannie int de cheques en neemt de enveloppen met contanten mee en ik stop ze in de kluis. Alleen geef ik niet veel uit, want Arnold